

AK-29

První ročník, sedmé číslo, datum zmatené, cena zatím žádná, ale transformuje se, obrysy jsou již patrné
Spolupracovali: Jiří Kačur, Johann Sebastian Cháb, Jonáš Jenšovský jakožto pozorovatel, mlčící

Rozhovor s Jiřím Kačurem, odborníkem na slovo vzatém

Obhajte svůj život.

Vykecat se může člověk pomalu ze všeho, tedy i s obhajoby vlastního bytí. Nutno poznamenat, že to je oblast, která mne zajímala pomalu nejméně ze všeho. Už od dětství plnil jsem si hlavu smyšlenými příběhy, cizími dobrodružstvími a cizími dramaty, kterážto činnost vplynula plynule do dalšího vyplňování hlavy různými světonázory a různými naukami o všem možném, takže mi vlastně moc času na vlastní bytí nezbývalo, což je smutná věc.

A tak jednoho dne dojdete ke zjištění, že toho víte více o finské literatuře a o vlastnostech černých dř, přičemž pochopitelně i tyto vědomosti vlastně stojí za prd, než o sobě.

Jaký jsem? Jsem psychopat? Neskutečný sobec? Rasista? Nacista? Rozumbrada? Zajímalo mne vůbec někdy něco jiného než získávání dalších a dalších vědomostí? K čemu mi celá ta vyčtená moudrost vlastně je? Jsem lidštější, moudřejší?

Navíc mne neustále pronásleduje pocit jisté nehmotnosti a neskutečnosti. Vy jste mne vyzval k obhajobě vlastního života, a ono se to jaksi samo spustilo, aniž bych měl v podstatě tušení, co zapříčinilo předcházející slovní výron. Mohlo by se říci, že mozek, ale o tom víme úplné hovno. Celek mého těla si klidně funguje, aniž bych měl nejmenší tušení jak, i když jsem už pochopitelně slyšel cosi o nějakých játrech a slezině a slinivce břišní, ale jsou to pro mne metafyzické pojmy stejné úrovně jako život, smysl života, bůh. Prostě si připadám jako strašidlo a tak tedy nebudeme dalo pravdy, že jím vskutku jsem, takže nyní bych měl vlastně začít obhajovat oprávněnost života strašidel a tady musím říci, že mají velkou výchovnou funkci, zejména při ukázkování nezvedených potomků, takže vlastně jsem jakožto strašidlo v podstatě smysluplnou entitou .

Nu a co vy mi povíte o smysluplnosti svého života milý pane Chábe?

Chtělo by se napsat no comment, ale prázdný prostor který by tím vznikl, by byl snad víc křiklavý, než když ho zaplním nicnefajícím slovy. Tedy slova. Nemám smysl. Není mi ho potřeba. Hledat ve vlastním životě opodstatnění přijde mi takové nehezky úřednické. Byrokratické potvrzení nádechu, i když se nádech děje sám od sebe. Jsem svaz dokonale spolupracujících orgánů a vlastně jím nejsem. Maso a sekrece. Nic víc. Ale vlastně spíš vědomí na takovém ústrojí parazitující. Smysl mě, jakožto vědomí? Snad fascinace. Nekonečná. Jsem na Zemi, abych pozoroval. V ničem jiném smysl nespátřuju. Není ani potřeba se k pozorovanému vyjadřovat, i když i to houfně dělám, stačí jen ten pohled, to zaujetí pro skutečnost. Všichni pádí životem zavaleni nákupními vozíky. Žijou výhradně pro budoucnost. Pro tu chamtivou, když teď je tu od toho, aby příští bylo vydatné a šťastně prožité. Možná jsem hledač krásy. Jakékoliv. Začínám ji vidět ve spoustě věcí. I v těch ohavných. Ve všem je krása. Jen ji umět vidět.

Nežiju s vyšším smyslem, byl bych blázen. Nežiju s žádným smyslem. Ve smyslu je řád a řád rozvrací osobnost. Děkuji nechci.

Antikvářovo povzdychnutí

Nad tím, že se světem asi nebude něco v pořádku dochází-li na něm k sebevraždám, ale to je obehnaná písnička, která už pomalu nikoho nezajímá. Každopádně je sebevražda zajímavým psychologickým fenoménem a bezpochyby existuje nespočet důvodů proč ji spáchat. Finanční obtíže, manželská roztržka a bůhví co ještě. Podle mne mezi všemi různými důvody vyčnívá jako nějaký alpský velikán takzvaná existenciální nebo-li filosofická sebevražda spáchaná z čistě rozumového rozboru světa, kdy dotyčný myslitel po vyhodnocení všech myslitelných pro a proti zkrátka dojde ke skoku z mostu a bezpochyby se mezi sebevrahy tací jedinci vyskytli a jistě ještě i vyskytnou. Zde je ovšem namístě podotknout, že s teoretickými východisky takového poměrně dramatického počínu je to povětšinou bludé jako i s jinými východisky v jiných oblastech, takže tu vlastně máme pěkné východisko pro povídku nazvanou sebevražda, v níž se řekněme čtyřicetiletý fyzik rozhodne pro dobrovolný odchod ze života a předtím než to učiní, sepíše obsáhlý teoretický traktát, v němž si svůj čin přímo metafyzicky obhájí. Část povídky by tedy obsahovala jeho pojednání, které se posléze dostane do rukou jeho bratra, který v něm najde řekněme nějakou přímo školáckou chybu, doslova logický lapsus.

Dalším důležitým bodem vedle odůvodnění je pochopitelně způsob provedení a zde narážíme na spoustu problémů, zejména chceme li odejít elegantně a bezbolestně

Knižní doporučení

Určitě Nový zákon. Nechci zde ovšem působit jako levný moralisátor či dokonce jako náboženský reformátor, propagátor či nedej bože programátor jehovisticko luteránsko katolického ražení. Spíše mne v souvislosti s tématem našeho čísla najednou napadla taková přímo sebevražedná souvislost. Nebyla vlastně smrt Ježíše takovou nepřímou sebevraždou, byť odůvodněnou vyššími cíli ne nepodobnými třeba úmyslům nešťastného Jana Palacha. Takže to bychom měli příklad z nejvyšších pater evropské spirituality a nyní můžeme začít sestupovat do nižších pater, v nichž se křesťanské odsuzování suicidy projeví ve spojitosti s výše zmíněným postřehem přinejmenším poněkud podivně, ale to nás nyní nezajímá, protože sestupujeme k dalším literárním sebevraždám a musíme se pochopitelně setkat s Urtpením mladého Werthera od J.W.Goetha, knihou, která dokonce vyvolala jistou sebevražednou vlnu spojenou s tématem nešťastné lásky a protože Goethe je passé musíme sestoupit ještě dál do hlubin tzv. třetí říše a literatury faktu spojenou s tímto na sebevraždy bohatým obdobím. Kdo všechno tehdy nespáchal sebevraždu a ještě k tomu za jakých okolností a z jakých důvodů. A nemám ne mysli jenom německé velevůdce. Každopádně o onom nesmutněji proslulým pojednává důkladně a zajímavě kniha britského historika Hugh Trevora poslední dny A.H. A tak najednou zjišťuji, že sebevražda nás může skutečně zavést až do těch nejtemnějších zákoutí lidské duše, kam ovšem málokdo rád chodívá a tam pojďme raději rychle pryč a zažeňme chmury třeba tím, že se vrátíme do starého Recka, k modrému moři a žlutému slunci a pustíme se snad už posté do Homéra, v němž by ovšem vnímavý jedinec bohužel také našel ne jeden důvod k tomu, aby se nechal třeba sežrat žralokem...

Komiksové okénko

Vydělat se dá ne všelijak. Nejlépe se vydělává na smrti toho druhého. Nejvíce vydělá, když byl slavný, psal si deníček a je bezpečně mrtvý. Někým takovým byl i Kurt Cobain, frontman skupiny Nirvana. Pan Legg a pan McCarthy se na něm vyřádili beze všech skrupulí. Jednalo se přeci o jejich vlastní přežití, tak proč váhat a kazit si život.

Kreslíř a scénárista vzali do rukou deníček slavné osobnosti a jeho myšlenky převedli na [papír](#). Na papír nový, neposkrvrněný. Vykreslili a vypsalí Cobainovo pohrdání společností. Pustili se i do jeho Courtney Love. Zadělal i jeho vztah k životu, vesmíru a vůbec. Jistě, člověku to může přijít trochu parazitické. Ale to by mu pak mohlo přijít trochu parazitické naprosto všechno. Kurt Cobain byl osobnost, která si o podobné znásilnění jen a jen říkala.

Komiksová kniha, která se pokusila vnést do celosvětového nepochopení Cobainovi sebevraždy trochu pořádku. Myšlenka sem, myšlenka tam, hlavně že to sype a že se to líbí.

Filmový krat'as

Ono být Japoncem, to musí občas dost bolet. Toho násilí co se v člověku rozlézá. Toho začasto geniálního procítění násilí. Toho násilí, které má myšlenku vyšší než kdejaký prd plný lásky od začátku až po bědný konec.

Sion Sono, režisér, který je Japoncem, ať se mu to líbí čili nic. Je Japoncem doslova ukázkovým. Jeho film [Jisatsu saakuru](#) se do člověka zahryže poměrně hluboko. Komu by se nezažral právě [takovýto](#) úvod do čela nesmazatelně?

Před člověkem stojí problém sebevražedné epidemie, kde jít si koupit tažné lano za auto je svým způsobem diverzní akce vůči veškeré přirozenosti lidstva. A přirozeností je přeci žít. Jakkoliv, ale žít. Plachtit za zaměstnáním, za láskami, za měkkou postelí. Plachtit kamkoliv, ale hlavně ne do hrobu. Obzvlášť ne do toho hromadného.

V anglickém překladu vyzní Jisatsu saakuru nějak takhle – Suicide Circle. Což už zní člověku trochu srozumitelněji.

Sion Sono se ve svých filmech často a asi i rád oddává snad až bezbřehému násilí. Krev je pro něho častější vyjadřovací prostředek, než-li pro intelektuála prázdné fráze. Vždyť na kterýkoliv jeho film se divák podívá, studuje vlastně anatomii vnitřku člověka. Ale nejedná se o samoúčelnou studii v americkém stylu, kdy se ukazují vnitřnosti jen proto, že tam někde uvnitř jsou. Film Jisatsu saakuru je kritikou snadné ovlivnitelnosti masy pubescentů. Kritikou internetové generace, která žije výhradně virtuálním životem, ten skutečný snad jen předstírá. Je kritikou i generace televizní, která pro změnu žije jen jakýmsi stylem stagnujícím, kdy ležet a nechat na sebe svítit to modré, orgasmické světlo je tou nejlepší formou života. A je u toho všeho i anatomii létající po nástupišcích.

Celým filmem zní nádherně ohavný J-pop, který nemá ve světě obdoby. Protagonistou je skupina nedonošených, kteří si dali název Dessert. Velmi romantická snaha o umučení duše pod tlakem rytmů a tanečních kreací. Tuž, [posud'te sami](#).

Poetické třeštění

Kniha básňů od Eberhardta Hauptbanhofa. Jistá forma poetické sebevraždy. Vždyť kdo by toto mohl brát jako poezii? A přesto je to nádherná poezie, která nemá opodstatnění a ani obdoby. A proto jí patří místo v AK-29.

Me (ga) loman

Mistr (cha!) zas nezřízeně
Vyžíval se v Bétoveně
Rozšrotoval piáno
A má tudíž dohráno

Neb gdo dílo Bétovnový
První ten má betonový
Že už si víc neškrtne
Zaživa ni posmrt...ne!

Dyť pravému virtuozu
Je piáno bez úhozu
Pouhým bradlem bez madel
Fčelínem bez žihadel

Tmavou brýlí beze sklička
Eroplánem bez nebíčka
Zologickou bezzvěře
Páterem bez páteře

Novým sérem bez mikroba
Neboštíkem berbřitoba
Porodníkem bez života
Prostitutem bez kokota
Zlatým hřebem bez večera
Hospodiňkou bez myxera

(V náhlém chvatu vypuštěno 85 veršův)

Koukněte se na frajéra
Uš mu končí karyjéra
Uš mu končí kurikulum
Vypiská ho publikulum

O slávě sny se mu snily
Teď lítají vejce schnilý
Schnilý vejce a řekvičky
Umělcovi do rakvičky

Šťasten gdo se tomu vyh
Ježišmarjá pozor cih...

Zprávy z jiné společnosti

* Sebevražda z vilnosti vyhrála druhé místo na festivalu humoru ve Vídni. Předvedl ji v pátek 14.8. Joachim Brzinski. Do 18.8. bude jeho ostatek k vidění v tamní márnici. 19.8. se odehraje pohřeb.

* Největší obhájce sebevraždy František Budel zemřel 22.8. v úctyhodném věku 108 let. Nezemřel bohužel vlastní rukou, ale rukou ošetřovatelky, která mu místo umělé výživy napojila do žíly umělou podvýživu.

* Svou sebevraždu oznámil v Čechách všemi milovaný Michal David. Usuzuje tak Bedřich Mírný z naplánovaného koncertu v Plzni. Dle něho nejde o problém toho, že koncert se odehraje v Plzni, ale že se jedná o festival blackmetalové hudby, kde, odhaduje životnost Michala Davida Mírný, přežije David nanejvýš dvě minuty.

* První cenu Hospodyňka roku vyhrála Eva Malá, která po vlastní sebevraždě i uklidila. Gratulujeme.

Dětské okénko

Sebevražda je čin, dětičky mé krajní, značně nezodpovědný. Ten, kdo spáchá sebevraždu, zanechá za sebou pluky nadmutých příbuzných, kteří mu tento čin zoufalství budou vyčítat co budou živi. Dejme tomu při skládání uhlí do sklepa. Kde je ten, jehož jsme vyoplali, aby složil za nás tu hromadu puchu? Myslí si v duchu. Kde je ten, který měl dělat tu nepříjemnou věc, kterou se teď musíme zabývat my? Kam zmizela soudnost? On měl odvalu, on se vzdal vlastního života. Ale co my? My pozůstali? Sebevražda je čin, dětičky mé krajní, kromobyčejně sobecký. Ten, kdo spáchá sebevraždu, dává ostatním najevo, že mu nepřipravili dostatečně živnou půdu pod nohama, tak to musel vzdát. Uspěchal jako luční kobylička při doskoku na Saharu. Tak pomalu, tak útrpně, tak směšně. A tak se radši chopil nože a řízнул. Radši se chopil skalního masivu a skočil. Radši se chopil vlastního života a elegantně ho ukončil. Někdy má, dětičky mé krajní, život smysl. Někdy ho postrádá

Hudební prozření aneb co v rádiu neuslyšíte i kdybyste se na uši stavěli

Sebevražda je věc velmi radikální. Taková zvláště nevratná. Jeden skok, jedno rozhodnutí, jedno říznutí, jeden konec. Možností je tolik, ale výsledek prazvláště jediný. Člověk přestane být. Jeho duše se odplaví kamsi, snad na hezčí místo, snad jen do ztracena. Snad je ta existence natolik bolestná, že nebýt je lepší než být. Však pro co tu jsme? Abychom po sobě nechali něco nesmrtného? A není právě to tím největším hříchem. Tou největší blbostí? Byla jednou jedna písnička. A ta písnička si vyrazila do světa. Vrhla se na lidi jako na něco masitě bezmocného, na co stačí použít pár tónů a ono se to hned zbaběle vrhá do spárů tlení. Je něco i potom? A tím, že skončíme sami a dřív, co skončit stejně má, stáváme se vyvrheli v očích božích? Budeme potrestáni za to, že jsme odmítli dar života? A není onen dar darem danajským, kdy se takovýmto šťastlivec obdarovaný pouze obtěžuje? Snažit se žít. Ale proč, když jedna píseň opěvující sebevraždu, ač o tom ani nevěděla, má tolik verzí. Gloomy Sunday, píseň holocaust, píseň masový vrah, píseň, která vytloukla z myslí lidí i tu poslední špetku chuti žít. Smysl? Jaký kurva smysl? Vždyť se jen čeká na zpopelnění. Uvázat uzel na trám a šknout vlastní vazem. Lehnout si na koleje a s klidem až nesbýským ukončit tu extatickou existenci. Prostě přestat být. Bytí nebojí, je jen takové smutně nesmyslné, náhodné.

Vrácení ohně bohům

Z pohledu takřka veškerého náboženství světa je sebevražda argumentem zcela kontraproduktivním. Vždyť se podívejte hned na to největší. Křesťanství. Odnož z odnože pro odnože a jeho hlavní celebrita ve formě Ježíše Krista. Šel životem, kázal o lásce, o účtě k životu, o nádehe bytí a pak spáchal sebevraždu na kříži. Jistě, u něho to byla jistá oběť nám nehodným, kteří nedošli až takové normy dokonalosti. Zemřít za myšlenku je tedy jakýmsi způsobem bráno jako plus. Jako stav chvályhodný. Ale není sebevrahovo sebeobětování se slovy – Seru vám na tu vaši existenci, která člověka jen dere a ničí. Seru vám na ty vaše poplatky z něčeho, co nám nebylo darováno, ale násilím vnučeno. Copak jsem měl na výběr? Copak jsem mohl odmítnout tu vaši dýchavičnou skutečnost, kdy dosáhnout orgasmu je vlastně tou nejvyšší metou? Seru vám na to na všechno. – Copak tohle není také oběť pro lidstvo?

Ježíš Kristus stvořil něco, co sám odsuzoval. Lpět na životě a to za každou cenu. Být životem. Být sebou. A to za jakoukoliv cenu. Stačí nádech a výdech. Opakující se systém bolesti. Nádech a výdech. Politovat se a nádech, výdech. Kolem proletěla včela, hele a nádech a výdech. A Kristus visí na kříži oblepen plenami.

Být obdarován něčím, co už samo svou podstatou je shnilé, protože za pár let pod zemí tlející. A všichni budeme vzati na nebesa a zahrnutí láskou boží. A všem se nám dostane odpuštění za naše hříchy. A všichni jsme živi, protože před námi tu byli rodiče, kteří jen měli dlouhou chvíli a tak, neradi, náhodně, ale přesto, stvořili nás, potomky vlastních vášní. Tu poklici nad přetékajícím mlékem. Možná je život jen náhoda. Jednou jsi nahoře a zbytek času dole.

Není odsuzování sebevraždy jen jakýmsi druhem pudového děsu ze smrti? Už ne strachu, ale přímo děsu. Skočil. Zabil se. Spáchal trestný čin na sobě samém. Zneexistněl se. Kyslo mu mléko. Prdly mu kšandy. Dolomil se. Přemodlil to. Urval si moc pesimismu. Dožvanil si zákaz. Dožral porodníková exekutora. Vevrtal se do kredence. Odpohlavknul se. Došlo mu kouření. Předběhl smrtelné křeče. Zapomněl milovat. Rozežrala ho recidiva. Doklopýtal k funebrákovi svépomocí. Dohajzlovatěl.

Léčba vlastního života

Jak se vyléčit ze sebevraždy? Z dokonané už asi těžší. Ale z té, která člověku zatím jen oloupává poslední zbytky sebezáchovného pudu? Antidepresiva. Mantra západní společnosti. Lupnout si za jazyk něco umělého optimismu. Možná, že tohle je cesta jak přežít. Možná ano.

Ale jak se zbavit sebevražedných myšlenek, když antidepresiva hnují v lékárně, lékař odjel na dovolenou a člověku se k jinému nechce? Jak se zbavit něčeho, co má takovou sílu? Za dveřmi vlastní smrti čeká něco nového. Něco dalšího. Naslibovali nám, že po smrti je život, který stojí za to žít a pak nám na to dali papundekl prokletí, když se člověk rozhodne nečekat. Proč žít, když umírat je o tolik jednodušší a hlavně rychlejší?

Budoucnost nejistá. Přítomnost bolestná. A minulost k zahoezení.

Ne, léčit to nejde. Buď se žije, nebo se přežívá, nebo se se všim končí.

Soutěž...

Soutěž v plnění plánu.
Kdo splní plán na sto dvacet procent vyhrává.

Důkazy o splnění plánu noste do Antikvariátu Kačur, dnem i nocí.

Antikvářovo pojednání o...sebevraždě šéfa rakousko uherské výzvědné služby plukovníka Rédla, o níž pojednal už třeba E.E.Kisch, ale také významný maďarský režisér ve filmu plukovník Rédl z osmdesátých let a možná není tak úplně bez významu, že Maďarsko se již léta udržuje na předních místech statistických přehledů o sebevraždách obyvatelstva v jednotlivých zemích světa, což mne přivádí k úvaze, by možná nebylo od věci uskutečnit delší studijní výpravu do Maďarska. Zás tak těžké by to nebylo, protože do Budapešti jezdí z Prahy vlak určitě dvakrát denně a je možné, že naše studium by bylo tak důkladné, že by těla účastníků výpravy nalezená někde v pustě zcela jasně nesla stopy hromadné sebevraždy...

Ten nejvytrvalejší nosič bude odměněn pevným obětím z řad obsluhy.

Budeme se těšit na kreace vaší snaživosti.